U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **O. R. D.,** zastoupené Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1914/6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2007, č. j. OAM-1-196/VL-10-04-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2007, č. j. 28 Az 47/2007 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2007. Tímto rozhodnutím jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že důkazy opatřené žalovaným a použité jako podklad pro rozhodnutí jsou úplné, odpovídají nárokům kladeným na spravedlivý proces a v kontextu se skutečnostmi sdělenými stěžovatelkou skýtají možnost spolehlivého zjištění stavu věci. Ke zjištěnému skutkovému stavu soud neměl připomínek a vzhledem k nevěrohodným a rozporným informacím, které stěžovatelka nebyla schopna přesvědčivě objasnit, jej považoval za dostatečný pro rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatelka proti tomu v kasační stížnosti zejména namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu v části týkající se neudělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť se těmito otázkami krajský soud zabýval jen okrajově. Dále zdůrazňuje, že si krajský soud neopatřil žádné další důkazy a vycházel pouze z informací obsažených ve správním spisu. Situaci kolem města Abidjan nelze považovat za stabilizovanou. Žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci a neopatřil si pro rozhodnutí úplné důkazy. Zejména neposoudil stěžovatelčinu žádost s ohledem na možnost udělení humanitárního azylu. Žalovaný vůbec nepředložil žádné důkazy, vše zůstalo v rovině dohadů. Stěžovatelce je přitom známo, že v jiných případech žalovaný

vyžaduje různé zprávy a hodnocení o zemi původu. Žalovaný také pochybil, pokud použil jako podklad svého rozhodnutí správní spis stěžovatelčina bratra, aniž o tom stěžovatelku informoval (porušil tím § 3 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Rovněž je podle stěžovatelky nepřípustné, aby žalovaný vyvodil její nevěrohodnost na základě konfrontace výpovědí jejího bratra s tvrzeními, která uvedla ona, bez toho, aby se ji na rozpory dotázal. Vyslovila také domněnku, že jí měl být udělen azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť má „odůvodněné obavy o svoji psychiku s ohledem na nepředvídatelné reakce a obavy z fyzického násilí ze strany nepřátel“ jejího otce. Požaduje proto rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti a shledal, že důvody kasační stížnosti, jež stěžovatelka spatřuje v pochybení žalovaného, který ji neseznámil s tím, že jako podklad svého rozhodnutí použije i správní spis jejího bratra, jakož i nesouhlas s vyvozením nevěrohodnosti z tohoto důvodu, stěžovatelka neuplatnila v řízení o žalobě, ačkoli jí v tom nic nebránilo. Takové námitky jsou pak podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) nepřípustné a Nejvyšší správní soud se jimi zabývat nemůže. Přesto však považuje za vhodné zmínit, že v rozhodnutí žalovaného není na správní spis stěžovatelčina bratra žádný odkaz a žalovaný tak z něho při rozhodování o její žádosti nevycházel. Pokud pak shledal stěžovatelčina sdělení nevěrohodnými, bylo to na základě rozporných tvrzení uváděných samotnou stěžovatelkou, která navíc nedokázala smysluplně vysvětlit.

Předtím, než mohl Nejvyšší správní soud vážit důvodnost ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel se nejprve zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

V souvislosti s tvrzením stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že se k této otázce již vyjadřoval ve svých vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS (zde soud zdůraznil, že „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí*“) a v neposlední řadě v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze jednoznačně konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu není nepřezkoumatelné. Nad rámec uvedeného považuje zdejší soud za vhodné poukázat na § 75 odst. 2 s. ř. s., který krajskému soudu zásadně umožňuje přezkoumávat napadená rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Pokud pak stěžovatelka v žalobě určité skutečnosti nezpochybnila, neměl krajský soud vůbec za povinnost se jimi zabývat, tím méně detailně, jak nyní požaduje stěžovatelka.

Poukazuje-li stěžovatelka na splnění podmínek humanitárního azylu a nedostatečný přezkum této možnosti ze strany žalovaného i krajského soudu, tak touto

námitkou se zdejší soud zabýval již mnohokrát (viz např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, všechny dostupné na www.nssoud.cz) a vždy dospěl k závěru, že na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo.

K rozsahu zjišťování skutečností v řízení o udělení azylu se Nejvyšší správní soud také vyjadřoval již opakovaně, např. v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, www.nssoud.cz, kde zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko *„skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl“*, nebo v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005 - 45, www.nssoud.cz, kde se také vyslovil k povinnosti žalovaného provádět dokazování.

V daném případě je stěžovatelčina situace podřaditelná pod právě uvedené rozsudky, neboť jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatelka se ve svých výpovědích skutečně významně odchylovala od výpovědí předchozích, a to jak pokud šlo o její život v zemi původu, tak pokud šlo o důvody odchodu a žádosti o azyl. V žádosti sice za důvod odchodu označila obavy o život, neboť nejprve její rodiče a posléze dva bratři byli zabiti v letech 2002 a 2003 vládními vojsky. Stalo se tak údajně proto, že otec byl přítelem G. R. (prezidenta přechodného období, který se chtěl dostat znovu k moci). Na druhou stranu však také uvedla, že teď ji již nemá kdo pomáhat, aby mohla pokračovat ve studiích a nemá peníze na svoje potřeby, proto také ze země odjela do Ghany. O azyl pak žádá z důvodů legalizace svého pobytu v České republice. Řada nesrovnalostí je také v případě jejího studia v Pobřeží slonoviny do roku 2004, tak pobytu v Ghaně. Rozporné výpovědi stěžovatelka uvedla i ve vztahu k odjezdu do České republiky, zejména k vyřizování dokladů k odjezdu, k okolnostem pozvání a pobytu u svého bratra. Stěžovatelka často uvádí tvrzení zcela protichůdná, aniž by je jakkoli objasnila (např. sdělení, že jí bratr sám kontaktoval a nabídl pomoc v České republice mění tak, že ho dlouho přemlouvala, aby ji pozval; tvrzení, že z Pobřeží slonoviny odjela v roce 2004 a již se tam nevrátila při dalším pohovoru zvrátila, neboť připustila, že tam v roce 2006 opět odjela). Rovněž nepravděpodobné je stěžovatelčino vysvětlení toho, proč o azyl požádala až po několikaměsíčním pobytu v České republice. Předpoklad, že jí o této možnosti bratr, který zde o azyl požádal již v roce 2003, a u něhož žila, neinformoval, je více než nepravděpodobný.

Věrohodnost stěžovatelčina tvrzení a skutečnosti, které sdělovala, pak zcela odrazily rozsah dokazování, jež žalovaný prováděl. K tomu je vhodné poukázat také na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, který na danou situaci plně dopadá. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl: *„Jelikož často není v možnostech žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedeným v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností.“* V této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud i na svůj rozsudek ze dne 17. 1. 2006, č. j. 2 Azs 90/2005 - 83, www.nssoud.cz, v němž se rovněž vyjadřoval ke sdělením žadatelů o azyl, která je třeba pro svoji rozporuplnost považovat za nedůvěryhodná. Rovněž pak považuje za vhodné upozornit na svoje rozsudky ze dne

21. 6. 2006, č. j. 2 Azs 196/2005 - 57 a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového.

Nad rámec uvedeného považuje zdejší soud za vhodné zmínit, že Pobřeží slonoviny rozhodně nelze považovat za demokratický právní stát, kde by docházelo k dodržování základních lidských práv a svobod (jak je zřejmé z řady zpráv a informací o této zemi, které jsou obsaženy ve správním spisu – např. Informace Ministerstva zahraničních věci České republiky ze dne 29. 9. 2005, č. j. 117899/2005 a ze dne 16. 12. 2005, č. j. 141086/2005, Stanovisko UNHCR z dubna 2005, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2004 a informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Směrnice pro posuzování žádostí o azyl z března 2006, Informace UNHCR z října 2006), nicméně tato samotná skutečnost nestačí pro udělení mezinárodní ochrany žadatelce, která v zemi původu zjevně neměla azylově relevantní problémy nebo způsobem svojí výpovědi na tyto problémy neupozornila, případně pro četné rozpory učinila svoje tvrzení zcela nevěrohodnými.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu